

Yaşamın Hizmetinde

Rachel Naomi Remen

Son yıllarda "nasıl yardımcı olabilirim?" sorusu birçok insan için anlamlı hale geldi. Ama belki de dikkate alabileceğimiz daha derin bir soru vardır. Belki de asıl soru "nasıl yardımcı olabilirim?" değildir; "nasıl hizmet edebilirim?" dir.

Hizmet etmek yardım etmekten farklıdır. Yardım etmek eşitsizliğe dayanır; bu, eşitler arasında bir ilişki değildir. Yardım ettiğinizde, kendi gücünüzü daha az güçlü olanlara yardım etmek için kullanırsınız. Yardım ederken içimde olup bitenlere dikkat ettiğimde, her zaman benim kadar güçlü olmayan, benden daha muhtaç birine yardım ettiğimi fark ederim. İnsanlar bu eşitsizliği hisseder. Yardım ettiğimizde -farkında olmadan- insanlardan onlara verebileceğimizden daha fazlasını alabiliriz; öz saygılarını, değer duygularını, dürüstlüklerini ve bütünlüklerini azaltabiliriz. Yardım ettiğimde, kendi gücümün farkındayım. Ama biz gücümüzle hizmet etmeyiz, kendimizle hizmet ederiz. Tüm deneyimlerimizden yararlanırız. Sınırlarımız hizmet eder, yaralarımız hizmet eder, karanlığımız bile hizmet edebilir. İçimizdeki bütünlük, başkalarındaki bütünlüğe ve yaşamdaki bütünlüğe hizmet eder. Sizin içinizdeki bütünlük benim içimdeki bütünlükle aynı. Hizmet, eşitler arasındaki bir ilişkidir.

Yardım etmek borç doğurur. Birine yardım ettiğinizde, o size borçlanır. Ancak iyileştirmek gibi hizmet etmek de karşılıklıdır. Borç yoktur. Hizmet ettiğim kadar hizmet alırım. Yardım ettiğimde tatmin duygusu yaşarım. Hizmet ettiğimde ise şükran duygusu yaşarım. Bunlar çok farklı şeylerdir.

Hizmet etmek onarmaktan da farklıdır. Bir kişiyi düzelttiğimde onu bozuk olarak algılamam ve bu bozukluk benim harekete geçmemi gerektirir. Düzelttiğimde karşımdakinin bütünlüğünü göremem, ondaki yaşamın bütünlüğüne de güvenemem. Hizmet ederken o bütünlüğü görür ve ona güvenirim. Yanıt verdiğim ve işbirliği yaptığım şey budur.

Kendimizle, onardığımız şey ya kişi arasında bir mesafe vardır. Onarma bir yargılama şeklidir. Her yargı mesafe, bir kopma, bir farklılık deneyimi yaratır. Sorunun çözümünde, kolayca ahlaki bir mesafeye dönüşebilecek bir uzmanlık eşitsizliği vardır. Uzaktan hizmet edemiyoruz. Yalnızca derinden bağlı olduğumuz, dokunmaya istekli olduğumuz şeye hizmet edebiliriz. Bu Rahibe Teresa'nın temel mesajıdır. Hayata bozuk olduğu için değil kutsal olduğu için hizmet ediyoruz.

Yardım etmek bir güç deneyimiye, onarmak bir ustalık ve uzmanlık deneyimidir. Buna karşılık hizmet bir gizem, teslimiyet ve huşu deneyimidir. Onaran kişi nedensel olduğu yanılsamasına sahiptir. Hizmet eden kendisinin kullanıldığını bilir ve daha büyük bir şeyin, aslında bilinmeyen bir şeyin hizmetinde kullanılmaya isteklidir. Onarmak ve yardım etmek çok kişiseldir; çok özel, somut ve spesifiktirler. Yaşamımız boyunca pek çok farklı şeyi onarır ve yardımcı oluruz, ancak hizmet ettiğimizde hep aynı şeye hizmet etmiş oluruz. Zamanın tarihi boyunca hizmet etmiş olan herkes aynı şeye hizmet eder. Bizler yaşamdaki bütünlüğün ve gizemin hizmetkarlarıyız.

Sonuç olarak, elbette hizmet etmeden onarabiliriz. Hizmet etmeden yardımcı da olabiliriz. Ve onarmadan veya yardım etmeden hizmet edebiliriz. Sanırım onarmanın ve yardım etmenin sıklıkla egonun işi olabileceğini ve hizmet etmenin ruhun işi olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Dışarıdan izliyorsanız benzer görünebilirler, ancak içsel deneyim farklıdır. Sonuç da çoğu zaman farklıdır.

Hizmetimiz başkalarına olduğu kadar bize de hizmet eder. Bizi kullanan şey bizi güçlendirir. Onarmak ve yardım etmek zamanla tüketir, yorar. Zamanla tükeniyoruz. Hizmet yenileyicidir. Hizmet ettiğimizde, işimizin kendisi bizi ayakta tutacaktır.

Hizmet, yaşamın doğasının kutsal olduğu, yaşamın, amacı bilinmeyen kutsal bir gizem olduğu temel önermesine dayanır. Hizmet ettiğimizde yaşama ve o amaca ait olduğumuzu biliriz. Temelde yardım etmek, onarmak ve hizmet, yaşama bakış yollarıdır. Yardım ettiğinizde yaşamı zayıf görür,

onardığınızda yaşamı bozuk görürsünüz. Hizmet ettiğinizde hayatı bütün olarak görürsünüz. Hizmet açısından bakıldığında hepimiz birbirimize bağlıyız: Tüm acılar benim acılarım gibidir ve tüm sevinçler benim sevincim gibidir. Hizmet etme dürtüsü doğal ve kaçınılmaz olarak bu bakış açısından doğar.

Son olarak onarma ve yardım tedavinin temelidir, ancak iyileşmenin temeli değildir. 40 yıllık kronik hastalığım boyunca birçok insan bana yardım etti ve bütünlüğümü tanımayan pek çok kişi tarafından da düzeltildim. Bütün bu düzeltmeler ve yardımlar beni bazı önemli ve temel açılardan yaraladı. Sadece hizmet iyileştirir.

© 1996 [Rachel Naomi Remen](http://www.rachelremen.com), Noetic Sciences Review, Bahar 1996
kaynak: <http://www.rachelremen.com/service.html>

Dr. Remen, UCSF Tıp Fakültesi'nde Aile ve Toplum Hekimliği Klinik Profesörü ve yakın zamanda US News & World Report'ta yer alan yenilikçi UCSF The Healer's Art kursunun yöneticisidir. Lisansüstü hekimlere yönelik on yıllık bir mesleki gelişim programı olan Sağlık ve Hastalık Çalışmaları Enstitüsü'nün Kurucusu ve Direktörüdür. New York Times'ın en çok satanları arasında yer alan Kitchen Table Wisdom: Stories That Heal, Riverhead Books, 1996 kitabının yazarıdır. En yeni kitabı My Grandfather's Blessings: Stories of Strength, Refuge and Belonging, Riverhead Books, 2000, ulusal düzeyde en çok satanlar arasında yer almaktadır. Usta bir hikaye anlatıcısı ve konuşmacı olarak ülke çapında binlerce insana hitabederek onlara insanlıklarının gücünü ve hayatlarını bir fark yaratmak için kullanma yeteneklerini hatırlatmıştır. Dr. Remen'in 48 yıllık Crohn hastalığı geçmişi vardır ve çalışmaları doktor ve hastanın bakış açılarının eşsiz bir karışımıdır.